

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος: Σε φάτνη αναπαύεται, Αυτός που έχει θρόνο τον ουρανό

/ Γνώμες

Μυστήριο παράξενο καὶ παράδοξο ἀντικρύζω. Βοσκῶν φωνὲς φτάνουν στ' αὐτιά μου. Δὲν παίζουν σήμερα μὲ τὶς φλογέρες τοὺς κάποιον τυχαῖο σκοπό. Τὰ χεῖλη τοὺς ψάλλουν ὕμνο οὐράνιο.

Οἱ ἄγγελοι ὕμνολογοῦν, οἱ ἀρχάγγελοι ἀνυμνοῦν, ψάλλουν τὰ Χερουβεὶμ καὶ δοξολογοῦν τὰ Σεραφεῖμ. Πανηγυρίζουν ὅλοι, βλέποντας τὸ Θεὸ στὴ γῆ καὶ τὸν ἄνθρωπο στοὺς οὐρανοὺς.

Σήμερα ἡ Βηθλεὲμ μιμήθηκε τὸν οὐρανό: Ἀντὶ γι' ἀστέρια, δέχτηκε τοὺς ἀγγέλους· ἀντὶ γιὰ ἥλιο, δέχτηκε τὸν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης. Καὶ μὴ ζητᾷς νὰ μάθεις τὸ πῶς. Γιατί ὅπου θέλει ὁ Θεός, ἀνατρέπονται οἱ φυσικοὶ νόμοι.

Ἐκεῖνος λοιπὸν τὸ θέλησε. Καὶ τὸ ἔκανε. Κατέβηκε στὴ γῆ κι ἔσωσε τὸν ἄνθρωπο. Ὅλα συνεργάστηκαν μαζί Του γι' αὐτὸν τὸ σκοπό.

Σήμερα γεννιέται Αὐτὸς ποὺ ὑπάρχει αἰώνια, καὶ γίνεται αὐτὸ ποὺ ποτὲ δὲν ὑπῆρξε.

Εἶναι Θεὸς καὶ γίνεται ἄνθρωπος! Γίνεται ἄνθρωπος καὶ πάλι Θεὸς μένει!

Ὅταν γεννήθηκε, οἱ Ἰουδαῖοι δὲν δέχονταν τὴν παράδοξη γέννησή Του: Ἀπὸ τὴ μία οἱ Φαρισαῖοι παρερμήνευαν τὰ ἱερὰ βιβλία· κι ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ γραμματεῖς δίδασκαν ἀλλὰ ἀντὶ ἄλλων. Ὁ Ἡρώδης πάλι, ζητοῦσε νὰ βρεῖ τὸ νεογέννητο Βρέφος ὄχι γιὰ νὰ τὸ τιμήσει, μὰ γιὰ νὰ τὸ θανατώσει.

Ἐ λοιπόν, ὅλοι αὐτοὶ σήμερα τρίβουν τὰ μάτια τους, βλέποντας τὸ Βασιλιὰ τ' οὐρανοῦ νὰ βρίσκεται στὴ γῆ μ' ἀνθρώπινη σάρκα, γεννημένος ἀπὸ παρθενικὴ μήτρα.

Καὶ ἦρθαν οἱ βασιλιάδες νὰ προσκυνήσουν τὸν ἐπουράνιο Βασιλιὰ τῆς δόξας.

ἦρθαν οἱ στρατιῶτες νὰ ὑπηρετήσουν τὸν Ἀρχιστράτηγο τῶν οὐράνιων Δυνάμεων.

ἦρθαν οἱ γυναῖκες νὰ προσκυνήσουν Ἐκεῖνον ποὺ μετέβαλε τὶς λύπες τῆς γυναίκας σὲ χαρά.

ἦρθαν οἱ παρθένες νὰ προσκυνήσουν Ἐκεῖνον ποὺ δημιούργησε τοὺς μαστοὺς καὶ τὸ γάλα, καὶ τώρα θηλάζει ἀπὸ Μητέρα Παρθένο.

ἦρθαν τὰ νήπια νὰ προσκυνήσουν Ἐκεῖνον ποὺ ἔγινε νήπιο, γιὰ νὰ συνθέσει δοξολογικὸ ὕμνο «ἀπ' τὰ στόματα τῶν νηπίων» (Ψάλμ. 8:3).

ἦρθαν τὰ παιδιὰ νὰ προσκυνήσουν Ἐκεῖνον ποὺ ἡ μανία τοῦ Ἡρώδη τὰ ἀνέδειξε σὲ πρωτομάρτυρες.

ἦρθαν οἱ ποιμένες νὰ προσκυνήσουν τὸν καλὸ Ποιμένα, ποὺ θυσίασε τὴ ζωὴ Του γιὰ χάρη τῶν προβάτων.

ἦρθαν οἱ ἱερεῖς νὰ προσκυνήσουν Ἐκεῖνον ποὺ ἔγινε ἀρχιερέας ὅπως ὁ Μελχισεδέκ (Ἐβρ. 5:10).

ἦρθαν οἱ δοῦλοι νὰ προσκυνήσουν Ἐκεῖνον ποὺ πῆρε μορφὴ δούλου, γιὰ νὰ μετατρέψει τὴ δουλεία μᾶς σ' ἐλευθερίαν.

ἦρθαν οἱ ψαράδες νὰ προσκυνήσουν Ἐκεῖνον ποὺ τοὺς μετέβαλε σὲ «ψαράδες ἀνθρώπων» (Μάτθ. 4:19)

ἦρθαν οἱ τελῶνες νὰ προσκυνήσουν Ἐκεῖνον ποὺ ἀπὸ τοὺς τελῶνες ἀνέδειξε εὐαγγελιστὴ.

Ἦρθαν οἱ πόρνες νὰ προσκυνήσουν Ἐκεῖνον ποὺ παρέδωσε τὰ πόδια του στὰ δάκρυα μίας πόρνης.

Κοντολογίς, ἦρθαν ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ νὰ δοῦν τὸν Ἄμνὸ τοῦ Θεοῦ, ποὺ σηκώνει στοὺς ὥμους Τοῦ τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου:

Οἱ μάγοι γιὰ νὰ Τὸν προσκυνήσουν·

οἱ ποιμένες γιὰ νὰ Τὸν δοξολογήσουν·

οἱ τελῶνες γιὰ νὰ Τὸν κηρύξουν·

οἱ πόρνες γιὰ νὰ Τοῦ προσφέρουν μύρα·

ἡ Σαμαρείτισσα γιὰ νὰ ξεδιψάσει·

ἡ Χαναναία γιὰ νὰ εὐεργετηθεῖ.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὅλοι σκιρτοῦν ἀπὸ χαρά, θέλω κι ἐγὼ νὰ σκιρτήσω, θέλω νὰ χορέψω, θέλω νὰ πανηγυρίσω. Δίχως κιθάρα, δίχως αὐλό, δίχως λαμπάδες ἀναμμένες στὰ χέρια μου. Πανηγυρίζω κρατώντας, ἀντὶ γι' αὐτά, τὰ σπάργανα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ εἶναι ἡ ἐλπίδα μου, αὐτὰ ἡ ζωὴ μου, αὐτὰ ἡ σωτηρία μου, αὐτὰ ὁ αὐλός μου, αὐτὰ ἡ κιθάρα μου. Γι' αὐτὸ τὰ ἔχω μαζί μου: Γιὰ νὰ πάρω ἀπὸ τὴ δύναμή τους δύναμη, γιὰ νὰ φωνάξω μαζί μὲ τοὺς ἀγγέλους, «δόξα στὸν ὕψιστο Θεό», καὶ μὲ τοὺς ποιμένες, «καὶ εἰρήνῃ στὴ γῆ, εὐλογία στοὺς ἀνθρώπους» (Λούκ. 2:14).

Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατί Ἐκεῖνος ποὺ προαιώνια γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα ἀνεξήγητα, γεννιέται σήμερα ἀπὸ παρθένα ὑπερφυσικά. Τὸ πῶς, τὸ γνωρίζει ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐμεῖς μόνο τοῦτο μπορούμε νὰ ποῦμε: Πῶς ἀληθινὴ εἶναι καὶ ἡ οὐράνια γέννησή του, ἀδιάψευστη εἶναι καὶ ἡ ἐπίγεια. Ἀλήθεια εἶναι ὅτι γεννήθηκε Θεὸς ἀπὸ Θεό, ἀλήθεια εἶναι καὶ ὅτι γεννήθηκε ἄνθρωπος ἀπὸ παρθένα. Στὸν οὐρανὸ εἶναι ὁ μόνος ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα μόνο, γιὸς Τοῦ μονογενούς. Καὶ στὴ γῆ εἶναι ὁ μόνος ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὴν Παρθένο μόνο, γιὸς τῆς μονογενούς. Ὅπως στὴν περίπτωσι τῆς οὐράνιας γεννήσεώς Του εἶναι ἀσέβεια νὰ σκεπτοῦμε μητέρα, ἔτσι καὶ στὴν περίπτωσι τῆς ἐπίγειας γεννήσεώς Του εἶναι βλασφημία νὰ ὑποθέσουμε πατέρα. Ὁ Θεὸς Τὸν γέννησε μὲ τρόπο θεϊκό. Ἡ Παρθένος Τὸν γέννησε μὲ τρόπο ὑπερφυσικό. Ἔτσι, οὔτε ἡ οὐράνια γέννησή Του μπορεῖ νὰ ἐξηγηθεῖ, οὔτε ἡ ἐνανθρώπησή Του μπορεῖ νὰ ἐρευνηθεῖ. Τὸ ὅτι Τὸν γέννησε ἡ Παρθένος σήμερα τὸ γνωρίζω. Τὸ ὅτι Τὸν γέννησε ὁ Θεὸς προαιώνια τὸ πιστεύω. Κι ἔχω μάθει νὰ τιμῶ σιωπηλὰ τὴ γέννησή Του, χωρὶς φιλοπερίεργες ἔρευνες κι ἀνώφελες συζητήσεις. Γιατί, σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ Θεό, δὲν πρέπει νὰ στέκεται κανεὶς στὴ φυσικὴ ἐξέλιξι τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ νὰ πιστεύει στὴ δύναμη

Ἐκείνου ποὺ κατευθύνει τὰ πάντα.

Τί φυσικότερο ἀπ' τὸ νὰ γεννήσῃ μία παντρεμένη γυναίκα; Ἀλλὰ καὶ τί πιὸ παράδοξο ἀπ' τὸ νὰ γεννήσῃ παιδὶ μία παρθένα, δίχως ἄνδρα, καὶ νὰ παραμείνῃ παρθένα;

Γι' αὐτὸ λοιπὸν μποροῦμε νὰ ἐρευνοῦμε ὅ,τι γίνεται σύμφωνα μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους. Ὅ,τι ὅμως συμβαίνει μὲ τρόπο ὑπερφυσικό, ἅς τὸ σεβόμαστε σιωπηλά. Ὅχι γιατί εἶναι ἐπικίνδυνο, ἀλλὰ γιατί εἶναι ἀνερμήνευτο.

Φόβο νιώθω μπροστὰ στὸ θεῖο μυστήριον.

Τί νὰ πῶ καὶ τί νὰ λαλήσω;

Βλέπω ἐκείνη ποὺ γέννησε. Βλέπω κι Ἐκεῖνον ποὺ γεννήθηκε. Ἀλλὰ τὸν τρόπο τῆς γεννήσεως δὲν μπορῶ νὰ τὸν καταλάβω. Ὅπου θέλει, βλέπετε, ὁ Θεός, νικῶνται οἱ φυσικοὶ νόμοι. Ἔτσι ἔγινε κι ἐδῶ: Παραμερίστηκε ἡ φυσικὴ τάξη καὶ ἐνέργησε ἡ θεία θέληση.

Πόσο ἀνέκφραστη εἶναι ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ!

Ὁ προαιώνιος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄφθαρτος καὶ ἀόρατος καὶ ἀσώματος, κατοίκησε μέσα στὸ φθαρτὸ καὶ ὁρατὸ σῶμα μας. Γιὰ ποιὸ λόγο; Νά, ὅπως ξέρετε, ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι πιστεύουμε περισσότερο σ' ὅ,τι βλέπουμε παρὰ σ' ὅ,τι ἀκοῦμε. Στὰ ὁρατὰ πιστεύουμε. Στ' ἀόρατα ὄχι. Ἔτσι δὲν πιστεύαμε στὸν ἀόρατο ἀληθινὸ Θεό, ἀλλὰ λατρεύαμε ὁρατὰ εἰδῶλα μὲ μορφὴ ἀνθρώπων.

Δέχτηκε λοιπὸν ὁ Θεὸς νὰ παρουσιαστεῖ μπροστὰ μας μὲ ὁρατὴ μορφὴ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ διαλύσῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κάθε ἀμφιβολία γιὰ τὴν ὑπαρξὴ Του. Κι ὕστερα, ἀφοῦ μᾶς διδάξῃ μὲ τὴν αἰσθητὴ καὶ ἀναμφισβήτητη παρουσία Του, νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εὐκόλα στὴν ἀληθινὴ πίστη, στ' ἀόρατα καὶ ὑπερφυσικά.

Κατάπληξη μὲ γεμίζει τὸ θαῦμα!

Παιδὶ βλέπω τὸν προαιώνιο Θεό!

Σὲ φάτνη ἀναπαύεται, Αὐτὸς ποὺ ἔχει θρόνον τὸν οὐρανό!

Χέρια ἀνθρώπινα ἀγγίζουσιν τὸν ἀπρόσιτον κι ἀσώματο!

Μὲ σπάργαννα εἶναι σφιχτοδεμένος, Αὐτὸς ποὺ σπάει τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας!

Ὅμως... τοῦτο εἶναι τὸ θέλημά Του: Τὴν ἀτιμία νὰ μεταβάλει σὲ τιμή· μὲ δόξα νὰ ντύσει τὴν εὐτέλεια· καὶ τὴν προσβολὴ σ' ἀρετὴ νὰ μεταπλάσει.

Πῆρε τὸ σῶμα μου. Μοῦ προσφέρει τὸ Πνεῦμα Του. Μοῦ χαρίζει τὸ θησαυρὸ τῆς αἰώνιας ζωῆς, παίρνοντας ἀλλὰ καὶ δίνοντάς μου: Παίρνει τὴ σάρκα μου γιὰ νὰ μὲ ἀγιάσει· μοῦ δίνει τὸ Πνεῦμα Του γιὰ νὰ μὲ σώσει.

«Νά, ἡ παρθένος θὰ μείνει ἔγκυος» (Ἰησ. 7:14).

Τὰ λόγια εἶναι τῆς συναγωγῆς, μὰ τὸ ἀπόκτημα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ συναγωγὴ ἔβαψε τὸ νῆμα· ἡ Ἐκκλησία φόρεσε τὴ βασιλικὴ στολή.

Ἡ Ἰουδαία Τὸν γέννησε· ἡ οἰκουμένη Τὸν ὑποδέχτηκε.

Ἡ συναγωγὴ Τὸν θήλασε καὶ Τὸν ἔθρεψε· ἡ Ἐκκλησία Τὸν παρέλαβε καὶ ὠφελήθηκε.

Στὴ συναγωγὴ βλάστησε τὸ κλῆμα· ἐμεῖς ὅμως ἀπολαμβάνουμε τὰ σταφύλια τῆς ἀλήθειας.

Ἡ συναγωγὴ τρύγησε τὰ σταφύλια· οἱ εἰδωλολάτρες ὅμως πίνουν τὸ μυστικὸ πιοτό.

Ἐκείνη ἔσπειρε στὴν Ἰουδαία τὸ σπόρο· οἱ εἰδωλολάτρες ὅμως θέρισαν τὸ στάχυ μὲ τὸ δρεπάνι τῆς πίστεως. Αὐτοὶ ἔκοψαν μὲ σεβασμὸ τὸ ρόδο, καὶ στοὺς Ἰουδαίους ἔμεινε τὸ ἀγκάθι τῆς ἀπιστίας.

Τὸ πουλάκι πέταξε, κι αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι κάθονται καὶ φυλᾷνε ἀκόμα τὴ φωλιά.

Οἱ Ἰουδαῖοι πασχίζουν νὰ ἐρμηνεύσουν τὸ βιβλίον τοῦ γράμματος, καὶ οἱ εἰδωλολάτρες τρυγοῦν τὸν καρπὸ τοῦ Πνεύματος.

«Νά, ἡ παρθένος θὰ μείνει ἔγκυος».

Πές μου, Ἰουδαῖε, πές μου λοιπόν, ποιὸν γέννησε;

Δεῖξε, σὲ παρακαλῶ, θάρρος, ἔστω καὶ σὰν ἐκεῖνο ποὺ ἔδειξες μπροστὰ στὸν Ἡρώδη. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις θάρρος. Καὶ ξέρω γιατί. Γιατί εἶσαι ἐπίβουλος. Στὸν Ἡρώδη μίλησες γιὰ νὰ Τὸν ἐξολοθρεύσει· καὶ σ' ἐμένα δὲν μιλάς γιὰ νὰ μὴν Τὸν προσκυνήσω.

Ποιὸν λοιπόν γέννησε; Ποιόν;

Τὸ Δημιουργό της κτίσεως. Κι ἂν ἐσὺ σωπαίνεις, ἡ φύση τὸ βροντοφωνάζει. Τὸν γέννησε λοιπόν μὲ τὸν τρόπο ποὺ ὁ ἴδιος θέλησε νὰ γεννηθεῖ. Στὴ φύση δὲν ὑπῆρχε

ἡ δυνατότητα μίας τέτοιας γεννήσεως. Ἐκεῖνος ὅμως, ὡς κύριος της φύσεως, ἐπινόησε τρόπο γεννήσεως παράδοξο. Κι ἔδειξε ἔτσι ὅτι, καὶ ἄνθρωπος ποὺ ἔγινε, δὲν γεννήθηκε σὰν ἄνθρωπος, μὰ ὅπως μόνο σὲ Θεὸ ταιριάζει.

Ἐκεῖνος ποὺ ἔπλασε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ παρθένα γῆ, Ἐκεῖνος ποὺ ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ κατόπιν ἔκαμε γυναῖκα, γεννήθηκε σήμερα ἀπὸ παρθένα κόρη ποὺ νίκησε τὴ φύση, ξεπερνώντας τὸ νόμο τοῦ γάμου.

Ὁ Ἀδὰμ τότε, χωρὶς νὰ ἔχει γυναῖκα, γυναῖκα ἀπόκτησε.

Ἡ Παρθένος τώρα, χωρὶς νὰ ἔχει ἄνδρα, ἄνδρα γέννησε.

Καὶ γιατί ἔγινε αὐτό; Νὰ γιατί:

Οἱ γυναῖκες εἶχαν ἓνα παλαιὸ χρέος πρὸς τοὺς ἄνδρες, ἀφοῦ ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ εἶχε βλαστήσει γυναῖκα χωρὶς τὴ μεσολάβηση ἄλλης γυναῖκας. Γιὰ αὐτὸ ἡ Παρθένος σήμερα, ξεπληρώνοντας στοὺς ἄνδρες τὸ χρέος τῆς Εὕας, γέννησε χωρὶς ἄνδρα, δείχνοντας ἔτσι τὴν ἰσοτιμία τῆς φύσεως.

Σῶος ἔμεινε ὁ Ἀδὰμ μετὰ τὴν ἀφαίρεση τῆς πλευρᾶς του.

Ἀδιάφθορη ἔμεινε κι ἡ Παρθένος μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Βρέφους.

Ἀλλὰ πρόσεξε καὶ κάτι ἀκόμα:

Δὲν ἔπλασε ὁ Κύριος κάποιο ἄλλο σῶμα γιὰ νὰ ἐμφανιστεῖ στὴ γῆ. Πῆρε τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ μὴ φανεῖ ὅτι περιφρονεῖ τὴν ὕλη ἀπὸ τὴν ὁποία δημιουργήθηκε ὁ Ἀδάμ. Ἦρθαν ἔτσι, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, σὲ μυστικὴ ἔνωση. Κι ὁ διάβολος, ποὺ εἶχε ὑποδουλώσει τὸν ἄνθρωπο, τράπηκε σὲ φυγὴ.

Ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, ἀλλὰ γεννιέται ὡς Θεός. Ἄν προερχόταν, ὅπως ἐγώ, ἀπὸ ἓναν κοινὸ γάμο, πολλοὶ θὰ θεωροῦσαν ἀπάτη τὴ γέννησή Του. Γι' αὐτὸ γεννιέται ἀπὸ παρθένα· γι' αὐτὸ διατηρεῖ τὴ μήτρα τῆς ἄθικτης· γι' αὐτὸ διαφυλάσσει τὴν παρθενία τῆς ἀκέραιης: Γιὰ νὰ γίνῃ ὁ παράξενος τρόπος τῆς γεννήσεως αἰτία ἀκλόνητης πίστεως.

Σ' αὐτὸν λοιπὸν ποὺ θ' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἄσπορη γέννηση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐπικαλεσθῶ ὡς μάρτυρα τὴν ἀμόλυντη σφραγίδα τῆς παρθενίας.

Πές μου λοιπόν, Ἰουδαῖε, γέννησε ἡ Παρθένος ἢ ὄχι; Κι ἂν μὲν γέννησε, γιατί δὲν ὁμολογεῖς τὴν ὑπερφυσικὴ γέννηση; Ἄν πάλι δὲν γέννησε, γιατί ἐξαπάτησες τὸν Ἠρώδη; Ὅταν ἐκεῖνος ζητοῦσε νὰ μάθῃ ποὺ θὰ γεννηθεῖ ὁ Χριστός, ἐσὺ δὲν εἶπες «στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας» (Μάτθ. 2:4); Μήπως ἐγὼ γνώριζα τὴν πόλη ἢ τὸν

τόπο; Μήπως ἐγὼ γνῶριζα τὴν ἀξία τοῦ Βρέφους ποῦ ἦρθε στὸν κόσμος; Ὁ Ἡσαΐας καὶ οἱ προφῆτες σας δὲν μίλησαν γι' Αὐτό; Κι ἐσεῖς, οἱ ἀγνώμονες ἐχθροί, δὲν ἐξηγήσατε τὴν ἀλήθεια; Ἐσεῖς, οἱ γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι, οἱ ἀκριβεῖς φύλακες τοῦ νόμου, δὲν μᾶς διδάξατε γιὰ τὸ Χριστό; Ἐσεῖς δὲν ἐρμηνεύσατε τὶς Γραφές; Μήπως ἐμεῖς γνωρίζαμε τὴ γλῶσσα σας; Καὶ ὅταν γέννησε ἡ Παρθένος, ἐσεῖς δὲν παρουσιάσατε στὸν Ἡρώδη τὴ μαρτυρία τοῦ προφήτη Μιχαῖα, «Ἄλλ' ἀπὸ σένα, Βηθλεὲμ, πόλη τῆς περιοχῆς τοῦ Ἐφραθᾶ, ἂν καὶ εἴσαι μία ἀπὸ τὶς μικρότερες πόλεις τοῦ Ἰούδα, θὰ ἀναδειχθεῖ ἀρχηγὸς τοῦ Ἰσραὴλ» (Μίχ. 5:1);

Πολὺ καλὰ εἶπε ὁ προφήτης «ἀπὸ σένα». Ἀπὸ σᾶς προῆλθε καὶ παρουσιάστηκε σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμος.

Παρουσιάστηκε ὡς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ καθοδηγήσει τοὺς ἀνθρώπους. Παρουσιάστηκε ὡς Θεός, γιὰ νὰ σώσει τὴν οἰκουμένη.

Μὰ τί ὠφέλιμοι ἐχθροὶ ποὺ εἴστ' ἐσεῖς! Τί φιλόανθρωποι κατήγοροι!

Ἐσεῖς κατὰ λάθος δείξατε πῶς τὸ νεογέννητό της Βηθλεὲμ εἶναι Θεός. Ἐσεῖς Τὸν κηρύξατε χωρὶς νὰ τὸ θέλετε. Ἐσεῖς Τὸν φανερώσατε, πασχίζοντας νὰ Τὸν κρύψετε. Ἐσεῖς Τὸν εὐεργετήσατε, ἐπιθυμώντας νὰ Τὸν βλάψετε.

Τί ἀστοιχείωτοι δάσκαλοι εἴστε, ἀλήθεια; Ἐσεῖς πεινᾶτε, καὶ τρέφετε ἄλλους. Ἐσεῖς διψᾶτε, καὶ ποτίζετε ἄλλους. Πάμφτωχοι εἴστε, καὶ πλουτίζετε ἄλλους.

Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ γιορτάσουμε! Ἐλᾶτε νὰ πανηγυρίσουμε! Εἶναι παράξενος ὁ τρόπος τῆς γιορτῆς -ὅσο παράξενος εἶναι κι ὁ λόγος τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Σήμερα λύθηκαν τὰ μακροχρόνια δεσμά.

Ὁ διάβολος καταντροπιάστηκε.

Οἱ δαίμονες δραπετεύσαν.

Ὁ θάνατος καταργήθηκε.

Ὁ παράδεισος ἀνοίχτηκε.

Ἡ κατάρα ἐξαφανίστηκε.

Ἡ ἀμαρτία διώχτηκε.

Ἡ πλάνη ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ ἀλήθεια ἀποκαλύφθηκε.

Τὸ κήρυγμα τῆς εὐσέβειας ξεχύθηκε καὶ διαδόθηκε παντοῦ.

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μεταφυτεύθηκε στὴ γῆ.

Οἱ ἄγγελοι συνομιλοῦν μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅλα ἔγιναν ἓνα.

Γιατί;

Γιατί κατέβηκε ὁ Θεὸς στὴ γῆ κι ὁ ἄνθρωπος ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοὺς. Κατέβηκε ὁ Θεὸς στὴ γῆ καὶ πάλι βρίσκεται στὸν οὐρανό. Ὁλόκληρος εἶναι στὸν οὐρανὸ κι ὁλόκληρος στὴ γῆ. Ἔγινε ἄνθρωπος κι εἶναι Θεός. Εἶναι Θεὸς καὶ πῆρε σάρκα. Κρατιέται σὲ παρθενικὴ ἀγκαλιὰ καὶ στὰ χέρια Τοῦ κρατάει τὴν οἰκουμένη.

Τρέχουν κοντὰ Τοῦ οἱ μάγοι. Τρέχουμε κι ἐμεῖς. Τρέχει καὶ τ' ἀστέρι γιὰ νὰ φανερώσει τὸν Κύριο τ' οὐρανοῦ. Μά... κι Ἐκεῖνος τρέχει. Τρέχει πρὸς τὴν Αἴγυπτο. Καὶ φαίνεται βέβαια, πὼς πηγαίνει ἐκεῖ γιὰ ν' ἀποφύγει τὴν ἐπιβουλὴ τοῦ Ἡρώδη. Ὅμως τοῦτο γίνεται γιὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν τὰ προφητικὰ λόγια: «Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ ἰσραηλιτικὸς λαὸς θὰ πάρει τρίτος, μετὰ τοὺς Ἀσσυρίους καὶ τοὺς Αἰγυπτίους, τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ πάνω στὴ γῆ» (Ἠσ. 19:24).

Τί λές, Ἰουδαῖε; Ἐσὺ ποῦ ἦσουν πρῶτος ἔγινες τρίτος; Οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Ἀσσύριοι μπῆκαν μπροστά, καὶ ὁ πρωτότοκος Ἰσραὴλ πῆγε πίσω;

Ναί. Ἔτσι εἶναι. Οἱ Ἀσσύριοι θὰ γίνουν πρῶτοι, ἐπειδὴ αὐτοὶ πρῶτοι μὲ τοὺς μάγους τοὺς προσκύνησαν τὸν Κύριο. Πίσω τους οἱ Αἰγύπτιοι, ποὺ τὸν δέχτηκαν, ὅταν κατέφυγε στὰ μέρη τους γιὰ ν' ἀποφύγει τὴν ἐπιβουλὴ τοῦ Ἡρώδη. Τρίτος καὶ τελευταῖος ὁ ἰσραηλιτικὸς λαός, ποὺ γνώρισε τὸν Κύριο ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους, μετὰ τὴ βάπτισή Του στὸν Ἰορδάνη.

Τί ἄλλο μένει νὰ πῶ;

Δημιουργὸ καὶ φάτνη βλέπω... Βρέφος καὶ σπάργανα... Λεχῶνα παρθένα, περιφρονημένα. Φτώχεια πολλή... Ἀνέχεια πολλή...

Εἶδες ὅμως τί πλοῦτος μέσα στὴ μεγάλη φτώχεια; Ὁ Πλούσιος ἔγινε φτωχὸς γιὰ χάρη μας. Δὲν ἔχει οὔτε κρεβάτι οὔτε στρῶμα. Μέσα σὲ ταπεινὸ παχνὶ τὸν ἔχουν ἀποθέσει...

Ὦ φτώχεια, πλούτου πηγή!

Ὦ πλοῦτε ἀμέτρητε, κρυμμένε μὲς στὴ φτώχεια!

Μέσα στὴ φάτνη κείτεσαι καὶ τὴν οἰκουμένη σαλεύεις.

Μέσα σὲ σπάργανα τυλίγεις καὶ σπᾶς τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας.

Λέξη ἀκόμα δὲν ἄρθρωσες καὶ δίδαξες στοὺς μάγους τὴ θεογνωσία.

Τί νὰ πῶ καὶ τί νὰ λαλήσω;

Νὰ Βρέφος σπαργανωμένο!

Νὰ ἡ Μαρία, Μητέρα καὶ Παρθένο μαζί!

Νὰ ὁ Ἰωσήφ, πατέρας τάχα τοῦ Παιδιοῦ!

Ἐκείνη ἡ γυναίκα, αὐτὸς ὁ ἄνδρας. Νόμιμες οἱ ὀνομασίες, ἀλλὰ χωρὶς περιεχόμενο.

Ὁ Ἰωσήφ μνηστεύθηκε μόνο τὴ Μαρία, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὴν ἐπισκίασε. Ἔτσι, γεμάτος ἀπορία, δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσει γιὰ τὸ Βρέφος: Νὰ πεῖ πὼς ἦταν καρπὸς μοιχείας, δὲν τολμοῦσε. Νὰ προσφέρει λόγο βλάσφημο ἐναντίον τῆς Παρθένου, δὲν μποροῦσε. Οὔτε πάλι δεχόταν τὸ Παιδί σὰν δικό του, γιατί τοῦ ἦταν ἄγνωστο τὸ πὼς καὶ ἀπὸ ποιὸν γεννήθηκε.

Ἀλλὰ νά, πού, πάνω στὴ σύγχυσή του, παίρνει ἀπάντηση ἀπὸ τὸν οὐρανό, μὲ τὴ φωνὴ τοῦ ἀγγέλου: «Ἰωσήφ, μὴ διστάσεις νὰ πάρεις στὸ σπίτι σου τὴ Μαριάμ, γιατί τὸ παιδί ποὺ περιμένει προέρχεται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα» (Μάτθ. 1:20). Καὶ φανέρωσε ἔτσι σ' ἐκεῖνον καὶ σ' ἐμᾶς ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐπισκίασε τὴν Παρθένο.

Γιατί ὅμως ὁ Χριστὸς θέλησε νὰ γεννηθεῖ ἀπὸ παρθένα, ἀφήνοντας ἀβλαβῆ τὴν παρθενία της;

Νὰ γιατί:

Κάποτε ὁ διάβολος ἐξαπάτησε τὴν παρθένα Εὐά. Τώρα ὁ ἄγγελος ἔφερε τὸ λυτρωτικὸ μήνυμα στὴν Παρθένο Μαριάμ.

Κάποτε ἡ Εὐά ξεστόμιζε λόγο, ποὺ ἔγινε αἰτία θανάτου. Τώρα ἡ Μαρία γέννησε τὸ Λόγο, ποὺ ἔγινε αἰτία αἰώνιας ζωῆς.

Ὁ λόγος τῆς Εὐας ἔδειξε τὸ δέντρο, ποὺ ἔβγαλε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὸν παράδεισο.

Ὁ Λόγος τῆς Μαρίας ἔδειξε τὸ Σταυρό, ποὺ ἔβαλε τὸν Ἀδὰμ πάλι στὸν παράδεισο.

Σ' αὐτὸν λοιπόν, τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ Υἱὸ τῆς Παρθένου, ποὺ ἄνοιξε δρόμο μέσα σὲ τόπο ἀδιάβατο, ἃς ἀναπέμψουμε δοξολογία μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Ἀπὸ τὴ σειρὰ τῶν φυλλαδίων «*Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ*» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου Ὠρωποῦ Ἀττικῆς.)